

8. Ο "Όμνος τοῦ Ρήγα

"Εκαμε δ Θεὸς καὶ δ πρῶτος, ποὺ ἀπάντησε
φρουρὸδ στὸ καραοῦλι ἔτυχε δ συγγενῆς του δ
Σταῦρος δ Ζήρης, δ ἀρματολός.

"Ἐπῆρε ἀμέσως τὸ Ρήγα καὶ τὸν ἔφερε στὸ
 λημέρι.

"Ἐγνώρισε πρῶτα τὸν Καπετάνιο τῶν κλεφτῶν.
 "Ἐπειτα γνώρισε καὶ τ' ἄλλα τὰ παλικάρια.

Γίνηκε ἀμέσως φίλος μὲ δλους ἀγαπημένος. Τοὺς
 διηγήθηκε μὲ πόνο καὶ μὲ συγκίνηση τὰ βάσανα,
 ποὺ περνοῦσαν οἱ "Ελληνες οραγιάδες κάτω στοὺς
 κάμπους, στὶς χῶρες, στὰ χωριά καὶ στὰ μονα-
 στήρια. Τὴν ἀγρια λύσσα τῶν Τούρκων ἐναντίον
 τῶν χριστιανῶν. Τὰ βάσανα καὶ τὰ μαρτύρια, ποὺ
 ὑπόφερε δῆλη ἡ φυλή....

Οἱ ἀρματολοὶ καὶ οἱ κλέφτες ἔτριζαν τὰ δόν-
 τια ἐναντίον τοῦ αἰμοβόρου τοῦ Τούρκου.

Τὰ μάτια τοῦ Ρήγα γιόμιζαν δάκρυα ἀπὸ τὸν
 πιὸ ἀδολο πατριωτικὸν ἐνθουσιασμό.

Τὸ γενναῖο τὸ παλικάρι ! Γιὰ πρῶτη φορὰ
 στὴ ζωὴ του ἀντίκρυζε διδόφυλούς του ἐλεύθε-
 ρους, νὰ δείχνουν μὲ τόση ὁργὴ τὸ μῆσος τους
 ἐναντίον τοῦ Τούρκου καταπατητῆ. Καὶ ἀναγάλ-
 λιαζε ἡ εὐγενικὴ ψυχὴ του.

"Ἐτσι συνταίριασε δ Ρήγας μὲ τοὺς νέους
 ἀρματολοὺς καὶ κλέφτες πάνω στὶς βουνοράχες τοῦ
 "Ολυμπου κι ἔζησε μαζί τους καιρό.

Γυμνάστικε καὶ χόρεψε καὶ γεύτηκε τὰ ψημένα στὴ σούβλα τ' ἀρνιά τους καὶ τραγούδησε μαζὶ τους τὰ κλέφτικα τραγουδία τῆς ἐλευθεριᾶς. Τὰ

τραγούδια τοῦ Μητρομάρα, τοῦ Λάμπρου Κατσώνη, τοῦ Μπουκουβάλα, τοῦ Χρήστου Μηλιώνη καὶ τῶν ἄλλων καπετανέων.

Ἄξιαφνα μὲν μέρα, ἐνθουσιασμένος ὁ Ρήγας

ἀνάμεσα στὰ κλεφτόπουλα στὸν Ὅλυμπο τοὺς ἑταγούμησε κι ἔνα δικό του τραγούδι.

Ως πότε, παλικάρια, νὰ ζοῦμε στὰ στενά,
μονάχοι σὰ λιοντάρια στὶς φάκες, στὰ βουνά;
Σπηλιὲς νὰ κατοικοῦμε, νὰ βλέπουμε κλαδιά,
νὰ φεύγουμε ἀπὸ τὸν κόσμο γιὰ τὴν πικρὴ σκλαβιά;
Νὰ χάνουμε Πατρίδα κι ἀδέρφια καὶ γονεῖς,
τοὺς φίλους, τὰ παιδιά μας κι δλους τοὺς συγγενεῖς;
Καλύτερα μιᾶς ωρας ἐλεύτερη ζωὴ,
παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή!

Τὰ κλεφτόπουλα ἐνθουσιάστηκαν μὲ τὸ τραγούδι τοῦ Ρήγα.

Οἱ γέροι καπετάνοι μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν ἀγκάλιασαν καὶ τὸν ἐφίλησαν.

Ἐπειτὶ ἔμαθαν τὸ τραγούδι τοῦ Ρήγα δλα τὰ παλικάρια.

Ἄπὸ στόμα σὲ στόμα τὸ τραγουδοῦσαν σ' δλα τὰ λημέρια τῶν ἀρματολῶν καὶ τῶν κλεφτῶν. Τὸ ἀντιλαλοῦσαν τὰ πλάγια κι οἱ λαγκαδιὲς τῶν βουνῶν.

Στὸ τέλος τόμαθαν καὶ στοὺς κάμπους κάτω..

9. Παράδεισος

Οταν ἀφῆσε τὰ λημέρια τῶν κλεφτῶν ὁ Ρήγας νὰ γυρίσῃ στὰ γονικά του στὸ Βελεστίνο,

κατέβηκε ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο καὶ πέρασε ἀπὸ τὰ Τέμπη στὴ Λάρισα.

Ήταν ἄνοιξη τότε. Κι ἦταν σωστὸ μάγεμα τὸ πέρασμα μέσα ἀπὸ τὰ στενὰ τῶν Τεμπῶν.

Ο αἰσθαντικὸς νέος πρώτη φορὰ στὴ ζωή του περνοῦσε τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀπὸ τὰ πιὸ δύμορφα στολίδια τῆς πατρίδας του. Καὶ δὲν ἔχόρταινε τὰ κάλλη του.

Πεζός, δπως βάδιζε, εἶχε δλον τὸν καιρὸν νὰ βλέπῃ καὶ νὰ καμαρώνῃ παντοῦ, δεξιὰ κι ἀριστερά του, δλες τὶς ώραιες τοποθεσίες τῶν στενῶν.

Τὰ βραχωτὰ πλάγια τῆς τεράστιας χαρούδρας, χλοϊσμένα δεξιὰ κι ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν ἄνοιξιάτικη ἄνθηση, ἔπαιρναν ἀλὸ τὸν ἥλιο ἀπάνω ἓνα γλυκὸ χαρούμενο φῶς.

Σγουροὶ βαθυπράσινοι κισσοί, λευκανθισμένες φουντωτὲς ἀγράμπελες ἐσκέπαζαν τὰ κρεμαστὰ βράχια. Ἀγκάλιαζαν τοὺς κορμοὺς τῶν δέντρων, υφαίνοντας δίχτυα στὸν ἀέρα φανταχτερά.

Μὲ διάφορες ἀντιφεγγιὲς καὶ λογῆς λογιῶν παιγνιδίσματα κατέβαινε δ ἥλιος μέσα ἀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα τῶν γιγάντιων πλάτανων στὰ κρουσταλλένια νερὰ τοῦ Πηνειοῦ, ποὺ ἀθόρυβα γλυστροῦσαν πρὸς τὴν θάλασσα.

Θαυμωμένος δ Ῥήγας ἔκανε συχνοὺς σταθμούς. Ὁχι γιατὶ εἶχε κουραστεῖ δ ἀκούραστος πεζοπόρος, ἀλλὰ γιατὶ κάθε τόσο ἀθελα τὸν σταματοῦσαν τὰ λογῆς λογῶν θεάματα καὶ ἀκούσματα. Σέ

κανένα ἄλλο μέρος δὲν τὰ βλέπει καὶ δὲν τ' ἀκούει κανείς.

Η βλάστηση ἔδω εἶναι τόσο πυκνή, ώστε πολὺ συχνὰ οἱ μάζες τῶν δέντρων ἐνωμένες μὲ κισσούς κι ἀγριοκλήματα σχηματίζουν χλοερὰ παραπτάσματα.

Χιλιάδες ἀηδόνια κρυμμένα μέσα στὶς ἀπέραντες πυκνὲς συστάδες τῶν δέντρων καὶ στὰ δροσερά τους φυλλώματα, γιομίζουν τὸ γλυκὸ ἀνοιξιάτικον ἀέρα ἀπὸ τὶς πιὸ μαγικὲς μελωδίες.

Ο Ρήγας συνεπαρμένος ἀπὸ τὶς ἀσύγκριτες ὅμιορφιὲς τοῦ μοναδικοῦ τόπου, ποὺ γιὰ νὰ τὸν διαλέξουν κατοικία τους οἱ θεοὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι Παράδει-

σος, ἐδάχρυσε μὲ τὴ σκέψη δτὶ τὸν ἀληθινὸν αὐτὸν Παράδεισο τὸν ἔκανε Κόλαση ἡ μαύρη τυφανία τῶν Τούρκων.

Καὶ δὲν ἀργησε νὰ τὸ βεβαιωθῆ.

10. Φίδια γιὰ τὸ δεριὸ

‘Ο Ρήγας ἀποτροπιασμένος, μὲ τὴν ψυχὴν γιομάτη φρύνη ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τῶν Τούρκων, ποὺ εἶδε στὴ Λάρισα, ἔφυγε τὴν ἄλλη μέρα ἀμέσως γιὰ τὸ Βελεστῖνο.

Κοσμογυρισμένος τώρα, ξαναγύριζε ἐπειτα ἀπὸ χρόνια στὸ σπίτι του, ώς εἴκοσι χρονῶν ὥρατο παλικάρι, καμάρι τῶν γονιῶν του καὶ τῶν χωριανῶν.

‘Ο γυρισμὸς του στὸ Βελεστῖνο, ἐπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸν, γιορτάστηκε ἀπὸ τοὺς δικούς του κι ἀπὸ τοὺς χωριανούς του δλους.

‘Ολοι οἱ χωριανοὶ Βελεστινιῶτες ἐπῆγαν νὰ τὸ καλωσορίσουν τὸ καμαρωμένο παλικάρι τοῦ χωριοῦ, γιατὶ δλοι τὸ προαισθάνονταν δτὶ θὰ τιμῆση τὴν Πατρίδα πολὺ γλήγορα.

Πήγαιναν οἱ καλοὶ του πατριῶτες καὶ τὸν χαιρετοῦσαν στὸ σπίτι του, κι ἀκουαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ρήγα τὰ δσα εἶδε κι ἀκουσε στὰ ταξίδια του τόσα χρόνια. Ἀπὸ τὴ Ζαγορὰ στ’ Ἀγιονόρος, κι ἀπὸ καὶ στὴ Θεσσαλονίκη κι ἐπειτα πτὸν “Ολυμπο μὲ τοὺς κλέφτες καὶ τοὺς ἀρματο-

λούς. Στή Δάρισα τέλος μὲ τοὺς αίμοβόρους τοὺς Τούρκους.

Μὲ πίκρα πάντα στὴν ψυχή του, πολὺ συχνὰ μὲ βιουρκωμένα μάτια, τοὺς διηγιόταν ὁ Ρήγας τὴν τυραννία καὶ τὰ βάσανα, ποὺ ὑπόφερναν οἱ σκλάβοι οἱ "Ἐλληνες κάτω ἀπὸ τὴ βάρβαρη καὶ σκοτεινὴ κυριαρχία τοῦ Τούρκου.

Ήταν ἀποφασισμένος τώρα νὰ μείνῃ λίγον καιρό, νὰ ξεκουραστῇ στὸ Βελεστῖνο, κοντὰ στοὺς δικούς του, ποὺ τόσο τοὺς εἶχε πιθυμήσει στὴν ξενητιά, ἀν δὲ μεσολαβοῦσε ἔνα περιστατικό, ποὺ τὸν ἀγρίεψε.

Τὰ Χριστούγεννα, τῇ μεγάλῃ γιορτῇ τῆς χριστιανοσύνης, μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του, τὸν πατέρα καὶ τὴν ἀγαπημένη ἀδερφούλα του, τὴν Ἄσημω, ὁ Ρήγας ἐπῆγε στὴν ἐκκλησιά.

Κοινώνησαν τὴν ἄγια μετάληψη κι ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία, βγῆκαν μαζὶ μ' ὅλους τοὺς ἄλλους χριστιανούς, νὰ πᾶντες στὰ σπίτια τους.

Άλλὰ ἀπέξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ οἱ Τούρκοι εἶχαν φέρει ἔνα σωρὸ σακκιὰ γιομάτα σιτάρι, ἐπίτηδες τὴν ἄγια ἔκείνη ἥμέρα.

Ἄγγάρευαν τοὺς νέους χριστιανούς Βελεστινιώτες, ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴ χαρμόσυνη γιορτὴ μὲ τὰ γιορτινά τους, καὶ τοὺς ἐφόρτωναν ἀπὸ ἔνα σακκί, νὰ τὸ μεταφέρουν στὴν ἀποθήκη ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά.

Τελευταῖος ἔβγῆκε κι ὁ Ρήγας μαζὶ μὲ τοὺς δικούς του. Καὶ τόσο τὸν ἔξαγρίωσε ἡ βαρβα-

ρότητα αύτή τῶν Τούρκων, ώστε ἐτοιμάστηκε ν' ἀντισταθῆ καὶ νὰ χτυπήσῃ ἀπελπισμένα τοὺς τυρφνους, ἂν δὲν προλάβαινε ἡ μητέρα του νὰ κόψῃ τὴν ὁρμή του.

Ἐτσι, γιὰ νὰ μὴν παρακούσῃ τὴν καλή του μητέρα, συγχράτησε τὴν θύελλα τῆς ἀνταριασμένης ψυχῆς του ὁ Ρήγας. Καὶ δέχτηκε τὸν ἔξευτελισμὸν νὰ φορτωθῇ στὴ ράχη του καὶ νὰ μεταφέρῃ τὸ σακκί μὲ τὸ σιτάρι, ώς τὴν ἀποθήκη μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους Βελεστινιώτες.

Ἄλλὰ διαν ἔφορτωθῆκε ἀπὸ τὴ ράχη του τὸ σακκί μὲ τὸ σιτάρι στὴν ἀποθήκη, φώναξε δυνατὰ τόσο, ποὺ ν' ἀκουστῇ ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

— "Οσα σπειριὰ σιτάρι ἔχει μέσα αὐτὸ τὸ σακκί, τόσα φίδια θὰ βάλω μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ θεριοῦ!...

Ἐπειτα ἔφυγε γιὰ πάντα, καὶ δὲν ἔαναγύρισε στὸ Βελεστīνο ποτέ.

11. Ταξίδι ἀγύρωιστο

"Αφῆσε τὸ σπίτι του καὶ τὸ χωριό του ἀνταριασμένος ὁ Ρήγας καὶ κατέβηκε στὸ Βόλο. "Ηταν τότε ἓνα μικρὸ σκάλωμα ἔκει τῶν χωριῶν τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Θεσσαλίας.

"Οταν ἔφτασε στ' ἀκρογιάλι, πῆρε τὸ πρῶτο καράβι, ποὺ θᾶφευγε γιὰ τὸν Ηειραιᾶ, μικρὸ καὶ ἀκατοίκητο λιμανάκι τότε.

‘Απὸ τὸν Πειραιᾶ ἀνέβηκε στὴν Ἀθῆνα.

‘Η Ἀθῆνα ἦταν μιὰ μικρὴ χώρα, τουρκοπατημένη, μὲ λίγα σπιτάκια γύρω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη, πολλὰ τζαμιὰ καὶ πιὸ πολλοὺς σαρικοφόρους χοτζάδες.

‘Ο Ρήγας ἐσυγκινήθηκε πολὺ δταν πρωτοεῖδε τὴν Ἀκρόπολη. Ἔκλαψε ἀνάμεσα στὰ ἔρείπια τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐλευθεριᾶς τῆς ἀρχαίας Πατρίδας του, ποὺ γιὰ πρώτη καὶ τελευταία φορὰ ἔβλεπε στὴ ζωὴ του. Γιατὶ δὲν ξαναγύρισε πιὰ ποτὲ στὴν Ἀθῆνα.

‘Αφοῦ ἔμεινε λίγον καιρὸν στὴν Ἀθῆνα καὶ εἶδε δλα τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα, δσα ἦταν τότε γνωστά, μπῆκε σ’ ἄλλο καράβι κι ἔφυγε γιὰ τὴν Κωσταντινούπολη.

‘Επῆγε στὴν Πόλη, γιατὶ ἐκεῖ ἔμεναν δλοι οἱ τρανοὶ σὲ πλοῦτο καὶ σὲ μόρφωση Ἕλληνες.

‘Ο Ρήγας τὸ εἶχε βάλει πιὰ σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ τριγυρίσῃ δλα τὰ κέντρα τοῦ Ἕλληνισμοῦ.

Νὰ ξυπνήσῃ τοὺς πλούσιους καὶ τοὺς διαβασμένους πατριῶτες μὲ τὸ φλοιογερό του ἐνθουσιασμό.

Ν’ ἀνάψη ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ώς τὴν ἄλλη μιὰ μεγάλη πυρκαϊὰ ἐναντίον τοῦ δυνάστη τοῦ Τούρκου.

Πρὸν φτάσει στὴν Πόλη ὁ Ρήγας, εἶχε μάθει τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τῶν Ἕλλήνων, ποὺ δούλευαν στὴν αὐλὴ τοῦ Σουλτάνου.

"Οταν ἔφτασε στὴν Κωσταντινούπολη πῆγε
ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ Ἀλέξαντρου Ὑψηλάντη
καὶ ξήτησε νὰ τὸν ίδῃ.

"Ο Ὑψηλάντης ἦταν τότε Μεγάλος Διερμηνέ-
ας τοῦ Σουλτάνου κι εἶχε ξεχωριστὴ θέση καὶ
ἴμιαστοσύνη στὸ παλάτι.

"Οταν ἀκούσε διτὶ τοῦ ζητεῖ ἀκρόαση ἕνας
νέος φερμένος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἐπίτηδες, πρόστα-
ξε ἀμέσως νὰ τὸν ἀφῆσον νὰ παρουσιαστῇ.

12. Πρώτη γνωριμία

— "Ἄρχοντά μου, ἄξιε καὶ τιμημένε, τοῦ εἶπε ὁ
Ρήγας μὲ τὸ συνηθισμένο θάρρος του. Τὰ βάσανα
καὶ τὰ μαρτύρια τῆς φυλῆς μας ἔκει κάτω είναι
μεγάλα κι ἀδιήγητα. Αὐτὰ μὲ ἀνάγκασαν νὰ φύγω
ἀπὸ τὸ χωριό μου καὶ νὰ φτάσω ώς ἐδῶ, στὴν ἔξο-
χότητά σου....Δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός, ἄρχοντά μου, ἀν-
θρωποι μ" ἐλεύτερη ψυχὴ νὰ ὑπομένουμε κάτω ἀπὸ
μιὰ τέτοια ἀγρια τυραννία!...

"Ο Ὑψηλάντης ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ συμπάθη-
πε τὸ ώραιο παλικάρι, μὲ τὴ λεβέντινη κορμοστασιά.
Τὸν ἀκούε τώρα μὲ ξεχωριστὴ προσοχὴ καὶ συγκί-
νηση.

— "Ολοι οἱ ραγιάδες ἔκει κάτω, στὴ Θεσσαλία
στὴ Ρούμελη καὶ στὸ Μωριά ἔχουν μεγάλα παρά-
πονα γιὰ τοὺς τρανούς μας πατριῶτες τῆς Πόλης καὶ

τῆς Βλαχιάς, ξακολούθησε ὁ Ρήγας... "Όλα τὰ βιλαέτια ἔκει κάτω ὑποφέρουν τρομερά.... 'Υποφέρουν ἀδιήχητα βάσανα καὶ μαρτύρια ἀπὸ τὸν ἄγριο τὸν τύραννο... Τιμή, ζωή, παριουσία τοῦ χριστιανοῦ τοῦ φαγία, δῆλα παιγνίδι εἶναι στὰ χέρια τοῦ τελευταίου Γιανίτσαρου... 'Ο κόσμος γονάτισε... Δὲν ἀντέχει πιά!.. Τί θὰ γίνη;... 'Ως ποῦ θὰ πάη αὐτό, ἀρχοντα μου;..."

Ρώτησε ὁ Ρήγας; τὸ Μεγάλο Διερμηνέα, τὸν "Υψηλάντη, καὶ τὰ μάτια του πετοῦσαν σπῖθες.

"Ο 'Υψηλάντης συγκινήθηκε βαθιὰ ἀπὸ τὸ ὠραῖο παράστημα, ἀπὸ τὴν λεβεντιά, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό, ἀπὸ τὴν φλογερὴν ψυχὴν τοῦ νέου. "Ἐσφιξε θερμὰ τὸ χέρι τοῦ Ρήγα καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴ νομίζεις, καλό μου παλικάρι, δτι ἡ δική σου ἡ ψυχὴ μόνον πονεῖ γιὰ τὰ κακοπαθήματα καὶ τὰ μαρτύρια τῶν ἀδερφιῶν μας... Πονοῦμε κι ἐμεῖς, ὑποφέρουμε.... Πίστεψε, δῆλοι οἱ πατριώτες πονοῦμε... Πονοῦμε δσο καὶ σύ.... Καὶ δῆλοι, δπως ἐσύ, ποθοῦμε, πότε νᾶρθη ἡ ὥρα, ν' ἀποτινάξῃ ἡ φυλή μας τὴν βάρβαρη σκλαβιά....

— Νὰ τῆς ἔτοιμάσουμε ἐμεῖς τὴν "Ανάσταση της!... φώναξε τώρα ὁ Ρήγας, μὲ ἀσυγκράτητη πατριωτικὴ δρμή.

Ναι, παιδί μου, νὰ τὴν ἔτοιμάσουμε, εἶπε ὁ "Υψηλάντης.

"Άλλὺ χρειάζεται ὁ κατάλληλος καιρός.. Χρειάζεται κάποιος... Ηρέπει πρῶτα νὰ τὸ καλομελετήσουμε.... Νὰ ξασφαλίσουμε τὰ μέσα..."

Ο Ρήγας δὲν ήθελε ἄλλο τύποτε. "Ἐνθουσια-

σμένος ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν καὶ τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τοῦ Ὅψηλάντη, κατόρθωσε νὰ τὸν παρασύρῃ μὲ τὴ φλογερή του ψυχή, μὲ τὸν δρμητικὸν πατριωτισμό του, μὲ τὴν τόλμη καὶ τὴν ἀξία του, ώστε ἀπὸ τὴν πρώτη γνωριμιὰ ἔγιναν ἐγκάρδιοι φίλοι.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἄλεξαντρος Ὅψηλάντης εἰδοποίησε τὸ Ρήγα διιδούμενοι Γραμματέας τοῦ Μεγάλου Διερμηνέα.

13. Νυὸν καζοὶ φίζοι

Ἄπὸ τότε ὁ Ὅψηλάντης καὶ ὁ Ρήγας ἔγιναν ἀχώριστοι, σὰ δυὸ φίλοι ἀδεօφικοί.

Ο Ρήγας ἀφοσιώθηκε στὴν ἐργασία του μὲ ὅλη του τὴ δραστηριότητα. Ἐγινε λίγο λίγο τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Μεγάλου Διερμηνέα.

Ο Ὅψηλάντης τύποτε δὲν ἐπιχειροῦσε, ἀν δὲν ἔπαιρνε πρωτήτερα καὶ τὴ γνώμη τοῦ Ρήγα.

Ἐτσι ὁ ἕνας συμπλήρωνε τὸν ἄλλο καὶ ἡ καθημερινὴ συνεργασία τοὺς ἔδωσε καιρὸν νὰ καταστρώσουν μὲ ὑπομονὴ τὰ σχέδια τους για νὰ γτυπηθῇ ἡ τούρκικη τυραννία.

Ο Ρήγας ἀπὸ τὴ φιλία καὶ τὴ συνεργασία του μὲ τὸν Ὅψηλάντη, ἔχοντας δὲν τὴν ἐμπιστοσύνη του, ἔμαθε νὰ συγκρατῇ τὴ σκέψη του καὶ τὴ νεανική του δρμή.

Νὰ μὴν ἀρίνη τὸν ἐνθουσιασμὸν του καὶ τὸν

Συνάντη-Πασαγιάννη: ο ΚΑΛΟΣ ΣΠΟΡΕΑΣ